

vanlig ere Tilflugtsstedet, navnlig for disse Personer, hvorhen de tye, efterat have vegeteret meget stærkt omkring paa Landet til stor Ulempe for dette; det er saadanne Personer, der mange Gange afpresse Landboerne Skillinger og Penge, som disse ikke tør nægte dem, medens det dog er Reglen, at de først paagrives i Kjøbstæderne; der blive de anholdte, og derved blive de sendte bort. Kjøbstæderne ere, som jeg tidligere har nævnt, et Arnested for dem, og det er Kjøbstæderne, som nærmest maae rense Luften for saadanne Personer. Udvalget har saaledes troet at burde vise et Villighedshensyn ligeoverfor Kjøbstæderne just i dette Tilfælde, hvor Lovudkastets Princip tillod det, og netop saameget mere, fordi man i andre Tilfælde ikke kunde gjøre det, medens man dog erkjendte, at Byrden faldt haardt paa de smaa Kjøbstæder, uden at Nogen deeltog med dem i at bære den.

Sonne: Skjøndt den høitærede Indenrigsminister gjorde mig den Ære i sit Foredrag at henholde sig til mine Udtalelser ved forrige Behandling, kan jeg dog ikke tale for det af ham stillede Endringsforslag, der nu er under Forhandling. Efterat hans Endringsforslag til det andet Stykke af § 2 er vedtaget, vil ogsaa den Forstjæl, der nu bliver tilbage i de forskjellige Stykker af § 2 i Henseende til Udgifternes Fordeling, være saa ringe, hvad Kjøbstæderne angaaer, at jeg ikke troer, at man derved kan søge nogen Grund for det foreliggende Endringsforslag; thi Udgifterne til Tærepengene ere jo saa ubetydelige, at de næsten kun gaae stillingevist. Tager jeg ikke fejl, saa er det derimod ikke alene fornemmelig Kjøbstæderne, fra hvilke de her omhandlede Fattige udsendes, der intet Forsørgesseshjem have her i Landet, men det er derhos vistnok fornemmeligt visse enkelte Kjøbstæder, som denne Byrde særligt falder paa. Disse enkelte Kjøbstæder, troer jeg, at vi ville gjøre Uret imod, naar vi ikke beholde Udvalgets Forslag, der reparerer disse Udgifter over det hele Omraade, hvorfra saadanne Personer

komme; er der nogen Udgift, der bør fordeles over hele Landet, troer jeg netop, at det er den, der angaaer Hjemsendelsen af saadanne Personer, som ikke have nogen Forsørgelsescommune her i Landet.

Lobiesen: Ja, jeg maa ogsaa med Hensyn til dette Punkt ganske henholde mig til den ærede Ordfører. I mine Dine er dette Parti af Udkastet, det fjerde Stykke af § 2, et af de helbigste Steder i Udvalgets Forslag, thi der er vistnok ikke noget Forhold, hvor Ubillighederne ville blive saa store som netop i det deri omhandlede, hvis man ikke fastholdt den Ordning, at de paagældende Udgifter skulle repareres over et større Distrikt, som her foreslaaet, over Amtet, netop baade over Kjøbstad og Land. Jeg veed efter Oplysninger, som jeg har faaet, at f. Ex. fra Sorø Amt saagodisom Alt af den Art gaaer til Korsøer. Naar en saadan Person, der skal afsendes til Ulandet, kommer vandrende til et eller andet Sted i Amtet, faaer han en Understøttelse, og man siger til ham: „Gaa til Korsøer; derved bliver Du befordret“. Dette gjælder baade om Kjøbstad og Landcommuner; man siger der til ham: „Gaa til den og den Commune; thi derved skal Du dog affribes“. Han gaaer saa med en ringe Understøttelse derhen, og den Commune, hvorfra han saaledes affendes, kommer altsaa til at bære hele Udgiften. Netop ved de Udgifter, som her omhandles, vil derfor Ubilligheden fremtræde i den allerstørste Grad, hvis man ikke holder paa den Fordeling, der af Udvalget er foreslaaet. Jeg maa tilstaae, at Lovudkastet, hvis denne Fordeling udgaaer af samme, i mine Dine vil tabe overordentlig betydeligt, just fordi jeg troer, at man netop derved vil lade et Punkt staae aabent for al den Slags Optraeden bag Coulisserne, som den høitærede Indenrigsminister har søgt at fjerne ved de to af ham stillede, nu afgjorte Endringsforslag til § 2. Jeg skulde have ønsket, at et Endringsforslag af den Art som det nu forelig-